

Mirosław Pietrzak, Janusz Podgórski

Pruszcz Gdański, pow. Gdańsk

Informator Archeologiczny : badania 3, 166-167

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRUSZCZ GDAŃSKI, pow. Gdańsk

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Mirosław Pietrsak przy współpracy mgr Janusza Podgórskiego, finansował: WKZ w Gdańsku oraz Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Trzeci sezon badań. Omentarysowo z okresu późnolateńskiego i wpływów rzymskich.

Badania prowadzone były w dwóch okresach: od 17.VI. do 26.VII. i od 9.IX. do 6.X.69 r. Przebadano powierzchnię 5,5 ara odkrywając 100 obiektów. Wśród nich było 60 grobów ciałopalnych w tym 31 grobów jamowych i 29 grobów popielnicowych obsypanych resztkami stosu, datowanych na późną fazę okresu późnolateńskiego. Pozostałe obiekty to 31 grobów szkieletowych datowanych na starszy okres wpływów rzymskich, z wyjątkiem 1 grobu, który można datować na przełom starszego na młodszego /zapinka brązowa Al. 96/, pozostałe 9 obiektów to jamy, które nie zawierały materiału datującego. Wśród grobów ciałopalnych na uwagę zasługują groby popielnicowe z resztkami stosu, zawierające duże popielnice o czernionej powierzchni, posiadające kompletne wyposażenie wojownika /miecz, umbo, grot, okucia pochwy miecza i inne/.

Stwierdzono jednocześnie współwystępowanie dwójakiego obrządku pogrzebowego w jednej jamie grobowej, gdzie przy grobie szkieletowym znajdowała się popielnica z przepalonymi kośćmi ludzkimi. Ponadto odkryto ślady dobrze zachowanej kłody drewnianej. Ślady po kłodach drewnianych stwierdzono w wielu grobach szkieletowych, ale zachowane one były tylko fragmentarycznie.

Wiele grobów szkieletowych wykazywało ślady obrabowania

jezowe w starożytności. Wskazywały na to ślady po kłodaach drewnianych, układ kości oraz w wielu wypadkach brak sabytków lub też zachowanych tylko niekompletnie, jak np. przy niektórych szkieletach zachowanych było kilka paciorków bursztynowych. W innych wypadkach zachowana była tylko igła i przęślik oraz sprząska, a brak takich sabytków jak zapinka i inne. Ponadto na wielu kościach stwierdzono ślady po sabytkach brązowych.

Dalsze prace na cmentarzysku będą kontynuowane w latach następnych.

RZECZKOWO, pow. Toruń

Muzeum Okręgowe w Toruniu

Badania prowadziła mgr Urszula Huszosa przy współudziale mgr Bogusławy Wawrzykowskiej.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Toruniu i WKZ w Bydgoszczy. Cmentarzysko kultury grobów kloszowych z okresu wczesnolatańskiego.

Cmentarzysko znajduje się na polu ornym. W czasie ratowniczych badań, prowadzonych od 4 do 30 sierpnia 1969 r. przebadano 325 m². Odkryto 18 grobów, w tym 4 jamowe. Głębokość ich występowania wahała się w granicach od 0,14 m do 0,36 m. Wszystkie groby w swej górnej części były bardzo silnie zniszczone oraz zachowały się mniej więcej w 1/3 swej wysokości. W trzech pozostały jedynie fragmenty mis, które były ustawione na dnie grobu. Ceramika, to przede wszystkim fragmenty dużych kloszy, o chropowatej powierzchni koloru pomarańczowo-brunatnego, baniastych popielnic, mis i fragmenty dwóch dzbanuszków.